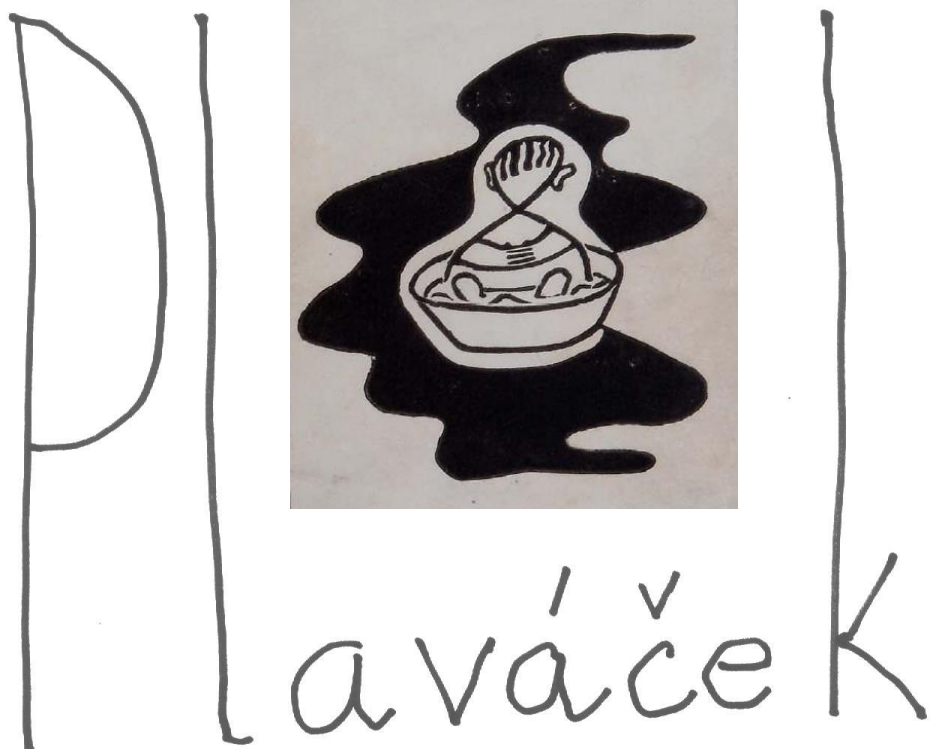

2024

e. 9

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 6. listopadu v 17:00 v Přírodovědném klubu, Ježkova ul č. 8,
Žižkov

Ahoj

Zdravím ze slunné Kalifornie a smutná zpráva originálně z Kolorada:
Můj bratr **Frippi** bohužel podlehl rychle se šířící rakovině prostaty ve 3:05
AM v neděli 13. října 2024.

Srdce bolí.

Přeji Vám všem příjemné Vánoční svátky a VŠE NEJLEPŠÍ HLAVNĚ
PEVNÉ ZDRAVÍ V NOVÉM ROCE 2025!!!

Ve vzpomínkách **Florian**

Zápis

Účast: **Selim, Pacík, Pegas, Zub, Reyp, Job, Smeták, Přemík, Mahu, Foki, Zbyněk,**
Yško

Omluvenky

Díky za Plaváčka. Na schůzku nemohu, protože budu v té době na Ischii. Avanti! **Bob**

Bohužel se musím omluvit. Jsem mimo Prahu. **Pirilík**

Nestíhám, asi nepřijdu. **Cancidlo**

Dneska nestíhám, omlouvám se. **Mahdí**

Vzpomínka na staré časy, místo zápisu.

Schůzka u **Selima** ve Středoklukách se konala, jak bylo stanoveno již v červnu, ve středu 3. října 2024 – z mého pohledu po mnoha letech, ve skutečnosti však bývala častěji. Sešlo se nás ale spíše málo, bylo totiž již chladné a deštivé počasí a doprava složitá, mnozí si – jako já – navíc nepamatovali cestu. O to více jsme byli příjemně překvapeni jak geniem loci, tak později i velmi chutným občerstvením, které v mém případě vzbudilo dávno zapomenuté vzpomínky, z kterých jsem některé zcela neuspořádaně zaznamenal.

U **Selima** ve Středoklukách jsem byl dříve jen jednou, nedlouho po revoluci, tehdy také přišlo, a tak jsme seděli uvnitř starého domu. Jediné, co si z té návštěvy pamatuji, je **Selimova** milá manželka a dvě hezké mladé dcerky. Protože přišlo, na prohlédnutí celého objektu tehdy

nebyl čas ani prostor. Takže teprve nyní jsem mohl ocenit nenápadnou architekturu malého selského dvorce s velkou branou uprostřed zdi a rozlehlým patrovým stavením v rohu obdélného pozemku. Ve zbývajících rozích stojí různé dřevěné stavby, jakási kůlna nebo garáž vpředu, v zadní části druhá menší brána – asi pro cesty povozů na pole – a další otevřený přístěnek, kdysi snad užívaný i pro dobytek, dnes sloužící jako truhlářská dílna, dřevník a skladiště nejrůznějších památek z minulosti, ale také jako pohostinský přístřešek, kde se odbývala i naše schůzka.

Působivé historické prostředí doplňují nepravidelně rozmístěné stromy a pnoucí se břečťan na zdech, mladá lípa a starý ořech, a řada dalších, které dvoru dávají příjemný vzhled volné přírodní scény na kraji lesa. To hlavní je ale louka s hustou travou mezi přední a zadní branou, s železnou mísou uprostřed, v níž doutná a občas plápolá oheň, právě tak jako kdysi při táboráku. Proto je to místo asi příhodné pro schůzky starých skautů, kteří si mohou oživit vzpomínku na vůni dřeva a kouř ohně, případně pohled na zapadající slunce či noční oblohu. **Selim** zde myslím prožil větší část svého rodinného života a všude je cítit nenápadné působení jeho vytrvalé a estetické péče (zvláště když se děti odstěhovaly do vlastních příbytků v okolí). Celkově místo – na rozdíl od nedalekého letiště a současné zástavby v okolí – působí ve spojení s přírodou dosti starobyle, ponořeno do vzpomínek na život předchozích generací. Na mne alespoň tentokrát starý statek udělal značný dojem, a tak jsem poněkud popustil uzdu fantazii.

V oddíle jsem se **Selimem** strávil celých pět let, dokonce jsme spolu jeden čas trochu podnikali. **Selim** po mém odchodu v říjnu 1965 však v oddíle ještě delší dobu působil jako přistavný (od Staňkova) a později i jako kapitán (to si vysvětluji jeho konzervativní a odpovědnou povahou), což jistě nebylo snadné skloubit s hudebním studiem a vedením kapely. Do oddílu ho údajně přivedl **Čamča** v roce 1958, to mu bylo už 14 let, a jeho prvními tábory byla asi Souš a Lipno. Byl tedy o čtyři roky starší a měl již také významnější postavení v oddílové hierarchii, snad jako druhý člnař. Začínal u Wikingů, jejichž kormidelníkem byl tehdy **Kotě**, a zůstal u nich až do odchodu z oddílu. Což vysvětluje, že jsme se nikdy nesešli ve stejném mužstvu, takže zpočátku jsme se příliš nevnímali (také snad díky jeho rezervované povaze). **Selim** nejspíš již tehdy studoval hudbu, večer při schůzkách v Yachtclubu hrával na staré piano (i když zde byli i jiní), občas na kytaru, ale ke své životní lásce – fagotu – se asi dopracoval až později na konzervatoři. Na ten pak stále doma cvičil, takže mi dodnes zní v hlavě jeho hluboké sametové tóny. Již tehdy také sbíral staré klubové písně a některé také skládal, jako např. v Polsku.

Selim je v podstatě nejstarší z bratrů Lejsalových, přibližně v mém věku byl mladší, optimistický a podnikavý **Hasan** (Vojtěch, na jehož zcela nečekaném pohřbu jsme se v říjnu 2010 viděli naposledy), pak ještě mladší Ondřej – přezdívaný **Lukáš**, kterého myslím pamatuji jako malého plavčíka u Racků. **Selim** ještě poznal na některém táboře **Bratřku**, a prý vyprávěl **Reypovi**, jak přišel ke své přezdívce: **Bratřka** prý psal nějakou knížku, a chtěl si ho nakreslit v různých postojích, protože měl v textu podobnou postavu, která se snad jmenovala **Selim**. Jiná verze praví, že přezdívka vznikla na základě tradičního táborákového výstupu o „Blešáku **Selimovi**“ – o čem ale ten výstup byl, již nikdo nepamatuje, jen že ten blešák někam pořád skákal... **Selim** měl ostatně na přezdívky štěstí. Sám o tom vypráví: „Byl kdysi za bolševika sólista české fidlovací harmonie jakýsi Josef **Chuchro**, violoncellista. Byla ho plná Praha, všude plakáty, byl prý dobrý... Jednou bylo nějaké postskautské shromáždění, přistoupil ke mně **Loulín** v náladě, pohladil mě po hlavě a říká – ‘Ty jsi takový náš **Chuchro**’, jako že se zabývám hudbou, a to mi pak nadlouho zůstalo.“

Když se **Selim** v roce 1963 rozhodl obnovit **Plaváčka**, který již po řadu let nevycházel – byl jsem u toho, společně s **Hakimem** a dalšími. Tehdy jsem občas docházel k Lejsalům, kteří bydleli ve vile U Nesypky 7 v serpentýnách nad Holečkovou ulicí a romantickou stavbou Beuronského kláštera. V okolí se na stráni k Palatě nachází více zajímavých zahradních vilek z počátku 20. století, které jsme někdy s oblibou prohlíželi. Později poskytovali fotografie také

Sandy, Jánoš a Luděk, který se nejspíš zapojil i svými kresbami. Tehdy ale fotografoval hlavně **Selim**, mimochodem velmi pěkně, a možná tím právě všechno začalo. Jak bylo tehdy zvykem, všichni jsme si svoje černobílé filmy také sami vyvolávali a zvětšovali. Fotografování bylo tehdy v oddíle hodně rozšířené (**Batul, Loulín**), jak ostatně dosvědčily i obě výstavy Klukovské kamery ve Fotochemě na Jungmanově náměstí (1963, 1965). Na svoji účast při této činnosti se moc nepamatují, ani jsem mnoho jejích stop v tehdejších Plaváčcích nenašel, s výjimkou fotografie našeho nového mužstva Wikingů z jednoho našeho nedělního výletu (**Čupera, Mýval, Jánoš, Sandy, Muk**) v prvním čísle roku 1963. Obnovení Plaváčka bylo důležitým **Selimovým** přínosem a zanechalo myslím v historii svoji stopu.

Více jsme se sblížili nejspíš až okolo Staňkova v létě 1963, kde byl již přístavný, spolu s **Plavečkem, Bobem a Fripiem**. Protože se nám tamější opuštěná krajina zalíbila, rozhodli jsme se spolu s dalšími (**Skym, Gatame, Hasan, Stydlín** a další) zůstat ještě v srpnu po skončení tábora pracovat na pile na nádraží v Chlumu u Třeboně. Bydleli jsme ve staré maringotce a ve chvílích volna jezdili na kole mezi Jindřichovým Hradcem, Třeboní a Krumlovem. Bylo to krásné léto v tehdy málo obydleném kraji za téměř neexistujícího turismu a automobilismu. Cestovali jsme na kolech, koupali se v Rožmberku a vedle návštěv u Bílého koníčka v Třeboní jsme se živili všude rostoucími velkými černými ostružinami (jednou při cestě z Prahy jsem byl zadržen kontrolou PS ve Vindoboně a strávil noc na útvaru pohraniční stráže v Suchdole nad Lužnicí, o tom je v Plaváčku zmínka). Společně jsme uvažovali o koupi starší plachetnice v Yachtclubu. Proto jsme si vydělávali v letech 1963-64 malováním pokojů různým známým, výsledek ale nebyl příliš skvělý. Nakonec **Selim** koupil od **Loulina** starou čtyřtaktní motorku NSU, pozůstatek války, kterou stále vytrvale opravoval. Když se stroj občas podařilo uvést do chodu, křižovali jsme na něm jihočeské aleje – jeho čtyřtakt přitom vydával temně dunivý rachot. Když jsme někam přijeli a dostali se do místního (obvykle zavřeného) kostela, **Selim** zmizel na kůru a za chvíli opuštěný kostel rozezněl tóny starých varhan nebo harmonia, což byly pěkné a nečekané zážitky. Také v létě 1965 jsme plánovali delší výpravu do jižních Čech, ale po několika jízdách starý NSU vypověděl službu a já jsem se musel vrátit ke svému bicyklu, s nímž jsem pak po památkách cestoval sám.

Společně jsme byli také v Polsku 1964, kde byl **Selim** přístavným a já kormidelníkem od Racků. To byl velmi pěkný putovní tábor, o němž by se dalo mnoho povídat. Tam vznikla v dunách písnička **Tlustý Patrik** – jako úvodní fabule k **Pokladu královny Jadvigy**, který se odehrával v těch nádherných dunách. Na textu se podíleli tehdejší přístavní **Plaveček, Bob a Fripi**, hudbu vymyslel ovšem **Chuchro**. Vznikla tam ještě další písnička – **Manhattan** – podle **Balady o námořníkovi od Vítězslava Nezvala** (z 52 hořkých balad věčného studenta **Roberta Davida**), tu knížku měl s sebou **Fripi** a dělal machra svou sčtetlostí... **Selim** asi nejvíce kamarádil s **Loulinem** (byli oba stejně staří, 1944). Později jej zásoboval negativními kinofilmy přímo z **Barrandova**, a přivedl jej také k lyžařskému instruktorství různých dívčích školních skupin, což jeden čas překvapivě dlouho provozoval. Jak dnes připomíná, všechny ty lyžařské kurzy odjezdili na dřevěných běžkách **Olympia**, které stály 140 Kčs...

Pozdější hudební kariéra **Selima** myslím značně zaměstnávala, nedlouho po konzervatoři založil ze svých přátel hudební kytarový spolek „**Angelika**“, a později klasický smíšený sbor „**Sponte sua**“, s nímž hrával na varhanách také v některých pražských kostelech, např. u sv. **Václava na Smíchově**, kde jsem je jednou na kůru navštívil. Později, a zvláště po revoluci, se jeho hudební činnost dále rozvíjela, na četných zájezdech v zahraničí, až po výroční koncerty u pátera **Opaska** u sv. **Markéty v Břevnově**, které byly hojně navštěvovány. Po revoluci jsme se náhodou potkali na přednášce **Dima** (filosofa **Radima Palouše**) na **MÚ** ve **Vodičkově ulici**, v níž mluvil o historii skautingu a své snaze o obnovu **Woodcraftu**, což mi bývalo kdysi rovněž blízké, nicméně v té době jsme již všichni měli mnoho jiných povinností a starostí. To bylo myslím nadlouho naše jediné setkání.

Lze možná ještě dodat, že **Selim** pochází z římskokatolické rodiny, která se poněkud lišila od běžného oddílového standardu a působila mile starosvětsky. Zatímco ve zmíněných dobách pocházeli ještě někteří z našich vrstevníků z rodin členů předválečné Pětky, tedy převážně z podnikatelského nebo přímo kapitalistického prostředí, **Selimův** otec byl stavař a působil v Geologickém ústavu, kde byl snad vzdáleným kolegou **Pacíka**. Rodina měla také tu zvláštnost, že byla převážně maskulinní, všichni tři bratři prošli oddílem, nejdéle ovšem **Selim**. Jejich otce jsem znal pouze od vidění, ale svojí vstřícnou a optimistickou povahou připomínal nejspíš **Hasana**, zatímco **Selim** má jak známo více uzavřenou a vážnou povahu. Pro svou málo optimistickou povahu našel **Selim** vysvětlení, které častěji citoval – „Můj 'přítel' Einstein jednou pravil: Lidstvo je nepoučitelné, vše se neustále opakuje. Pravda je to smutná, ale historie to potvrzuje...“

Vzpomínku napsal **Mahu**

Fotografie místo zápisu. Na schůzce fotografoval **Reyp**, **Smeták** a **Mahu**:

Skvělý hostitel pozoruje skvělé hosty

Tady ti hosté jsou. Vyberte si každý z těch fotek tu, na které jste nejhezčí. Výběr redakce neprovedla.

Zleva: Pegas, Zub, Přemík, Mahu, Selim, Job, Reyp, Smeták, Foki a Pacík. Chybí Zbyněk s Yškem, kteří dorazili se zpožděním, když už se nefotografovalo

Další fotografie jsou od **Reypa**

A ještě série „Mahu“ od Joba

Umělecká fotografie od **Selima**

Reyp jde příkladem malým skautům

A nakonec jedna fotka od **Joba: Pacík** se začínající svatozáří fotografován **Mahuem**

Vídeň – Řím, Bobova vzpomínka

V šedesátých letech minulého století patřil vlak k základním cestovatelským prostředkům. Psal se rok 1964. Já jsem studoval, a tehdy jsem získal měsíční studijní praxi v Itálii. Neměl jsem mnoho peněz, ale vlakový lístek až na Sicílii mně všichni záviděli. Cesta nejprve z Prahy do Vídně proběhla podle očekávání standardně a v naprostém poklidu. Na nástupišti Franz-

Josefs-Bahnhof jsem trochu zneklidněl, ale když jsem našel ten správný vlak, velmi jsem si oddechl. Měl jsem dojem, že si toho všiml i vídeňský mašinfira bloumající u své lokomotivy. Procházel jsem úzkou chodbičkou vagónu a hledal místo, kde bych mohl spočinout. Měl jsem toho málo-jeden baťoh a bundičku podšitou kožešinou, určenou pro každé počasí. Jednotlivá kupé byla poměrně zaplněna. Až v jednom byly dvě dívky, přibližně mého stáří. Ani chvíli jsem neváhal. Zeptal jsem se, zdali mohu přisednout, a po souhlase jsem se uvelebil v jednom koutě a poslouchal jejich hovor. Jedna z dívek měla černou pleť a byla studentkou medicíny z Moskvy. Druhá se vracela domů z Mnichova, kde pracovala brigádně v nějaké rozhlasové stanici. Byla moc hezká. Střední postavy, štíhlá, a měla dlouhé blond vlasy. Zaujala mě nejen svým vzhledem, ale chováním, které nebylo úplně běžné. Bylo v něm cosi nadřazeného, více než sebevědomého, jako by neustále očekávala, až se někdo objeví a nabídne pomoc, kterou možná přijme. Neustále si utírala vysoké mírně orosené čelo hygienickými kapesníčky. Náhle se otevřely dveře kabinky a dva mladíci se ptali na možnost přisednout. Bylo z nich cítit pivo. “Ne, v žádném případě,” okamžitě odpověděla. “Čekáme své kolegy.” A pokračovala v debatě se svou spolucestující. Ta nás kupodivu na některé ze zastávek opustila. Přišly Alpy a můj kabátek se velmi hodil. A pak zase horko! Blondýnka spala na lavici a na druhé protější jsem seděl já. Ranní hodiny mi říkaly, že bych měl něco osvěžujícího sníst. Vzpomněl jsem si, že mám v baťohu malou konzervičku, která by mohla má přání splnit. Tehdy se prodávaly u nás tak zvané přesnídávky. A já takovou jednu brusinkovou vlastnil. Vyjmul jsem ji z báglu a otvírákem (nejjednodušším jaký jen může být) jsem prorazil plechový kryt. Trochu to zasyčelo (patrně vzduch, který tam nemá co dělat), a pod tlakem vyletěl kousek obsahu a přistál na spáči na protějším sedadle. Ale kde? Dívka si lehla na bok a povytáhla si mírně sukni. Jak se ve spánku převalovala, sukňe ještě popošla výše a odhalila její stehno, na kterém vzorek přesnídávky spočinul. Byla to lepkavá, mazlavá, fialová hmota, vonící po brusinkách. Spánek však nenarušila. V první chvíli mi napadlo ho setřít. Nedokáži si představit tu chvíli, kdyby se dívka probudila a uviděla a ucítila mou ruku. Konzervičku jsem tedy rychle schoval a celý se přikryl svou bundičkou, ale tak, abych mohl sledovat věci další. Netrvalo to dlouho a oči se otevřely. Ihned spočinul její zrak na vlastním stehnu. Nejprve se rozhlédla po okolí a ujistila se, že spím. Pak obrátila pozornost na strop, stěny a okénko. Nikde nic vysvětlujícího. Pak se znovu ujistila, že spím, a sáhla s neskrývaným odporem na znečištění. Čichla k němu. Následně přišel na řadu kapesníček, který měl uvést vše do původního stavu. Asi po dvaceti minutách jsem konečně vylezl ze své skrýše. Ani v nejmenším se nezmínila o nepochopitelné, podivné události. Ale tato jako kdyby zdvihla stavidla její nemluvnosti vůči mně. Dověděl jsem se, že je též studentkou, bydlí na Anacapri a vystupuje v Římě. Tam jsme byli za chvíli. Do vozu k nám přišel nějaký muž, vzal její kufr a požádal ji, aby ho následovala. Dívka ho jen letmo pozdravila a bylo vidět, že považuje podobné chování za zcela normální. Rozloučila se, ale patrně nikdo jí téměř mimozemskou příhodu, nedokázal vysvětlit.

Listárna

Srdečný pozdrav z márnice v Ischii
posílá **Bob**.

Avanti!
(aneb Nebožtíci přejí lásce)

Dostala se mi do ruky knížka povídek

Doupě latinářů

Sežrané spisy (Die ausgewählten Schriften)

Ivan Wernisch

Myslím, že jsou to povídky vhodné pro Plaváčka a jeho čtenáře. A tak je budu na pokračování zařazovat. Pokud se někomu nebudou zdát dost sofistikované, tak je prostě nečtěte. Ahoj, **Pacík**

Otravná pohádka pro otravná pacholátka

Byl jednou jeden, ale brzy umřel. A dobře mu tak. Byla s ním otrava. Taková otrava, až i on sám na tu otravu umřel. Když ho našli, byl celý zelený. To je otrava, pravil zřízenec. Tady už nemáme co pohledávat, pánové, obrátil se ke svým kolegům. A zase odešli. A dobře udělali, protože jen odešli z domu, zřítily se schody. Jen taktak a byli by všichni zahynuli. Ten dům už byl skrznastrz prolezlý otravou. Stejně jako všechno v tomhle městě. Všechno je tu zelené, všechno spadne a všichni zahynou. Ti pánové od sanitní služby taky. A dobře jim tak. Je s nimi otrava. A dobrou noc, milé děti

Dobrá rada

Jednomu Bedřichovi se udělala na nose nepříjemná vyrážka. Neškrábej si to, nabádala jej starostlivá matka. Nebo špatně dopadneš. Bedřich však neposlechl a dál se škrábal na nose. Škrábe se, škrábe, a najednou kouká, nos je pryč. Upadl. Upadl i s nepříjemnou vyrážkou. Tak vidíš, zaradoval se Bedřich. Vyrážka je pryč. A odešel dolů do hostince, aby to oslavil. Nos však se zakutálel pod skříň a odtud se vyrážka šířila po podlaze. Starostlivá matka začala podlahu drhnout, aby nepříjemnou vyrážku odstranila. Drhne a drhne, a najednou bác, prodrhla podlahu naskrz a propadla se o poschodí níž, zrovna do hostince a zrovna na svého synáčka. Naštěstí se jí nic nestalo. Bedřich se však náhlého zjevení starostlivé matky tak polekal, že spadl ze židle. Dopadl na zem a bylo po něm. Tak došlo na matčina slova.

Další povídky příště